

Aleš Debeljak

Očividec v vrtu

Če res je, da zaman se kličejo ljudje iz smote
v samoto, bi rad tukaj, pred tisočnimi pogledi
mladih duš, ki topo kakor kipi trajajo,
zazrl se še poslednjič v rožo, mogoče
občutljivi mak, žafran ali tulipan ponosni,
alo pa kakšen tak, ki le tri ure traja v razcvetu:
veseeno. Rad bi le potrdil, da svet ne bo popoln,
če manjkala ti bo moja bližina. Zato bi rad
v roke te enostavno vzel, stisnil te za steblo,
potežkal te in zmečkal v pesteh in takoj
omahnil sam in sok postal, ki teče tja,
kjer pred leti mesta mu ni bilo, rad bi v zraku,
ki blažen vonj prestreže, do mile volje
nadihal se še jaz, rad mezel bi mes lasmi
in skroz korenine in po čvrsti cevi vse
do cvetnih latic potoval, rad prisegel bi
na vrhu kot prosojna kaplja jutra,
izpovedal bi rad rotečo vero v vertikalo,
vrtoglavo bi rad narastel, brez primere,
in plaz krvi, ki začutim ga v vršičkih,
sleherno oblast mi vzame in odvezo da,
ko izbrizgam se v spomin, ki tvojemu
imenu vselej stopa z radostjo v bran.

Zaščitnik samotarjev

Pozabljam, pozabljam kar naprej,
naprej se nagnem in pod sebe
sežem, med liste knjige, ki berem
jo le z eno roko, do zapornic se
na pamet tipam, skoz privide mladih
nun, ki ponavljajo molitev, da bo več
prostora za to, kar se še ima zgoditi:
vsaj za hip na varnem sem, čeprav,
to moram reči, drgetam kot drobna
ikra, ki dobro ve, da prav kmalu bo
val postala. Samo zvestobo želim si
pridobiti, ki dala mogoče ton bo za liturgijo,
za pogum v vzorcu madežev, za lepoto
v opreznem žarku baterije in neporabljene
naboje, za zvestobo, navsezadnje,
ki diktira mi jo nekdo, ki skoz rozeto
v zvoniku, na tistem daljnem hribu,
tako kot jaz pokoren je tuji volji,
in z radodarno roko čezme gre in
name leže in vsako uro pričakuje, da
uslišana bo prošnja strjenih semen.

Angeli, bližnji sorodniki

Hommage Marcu Chagalu

Kako ni navdušenja in ne grenkobe
na licih moških in na licih žensk,
kako obnavlja se jim žar okrog glav,
ki v počasni predaji ga dopuščamo,
njihova usoda v temenu nas skeli,
in kako v najboljših oblačilih letijo
nad izgubljenimi vasmi, kako iz vreč za
moko prštijo, iz zamolklo rdečega neba,
in študent senc jim z muko sam sledi,
tja čez sipine in prazna stanovanja in
skoz starodaven ritual, da kasneje bo
znal namesto zblaznelih prič molčati
o tem, kako neznatna so njihova telesa,
kako lebdijo v okviru lanenega platna,
žalostna in lepa, v zrnih peska, ki polzi
skoz stekleno uro, kako s perutmi
plaščev šumijo nad nami, ko škrtne
nam nedolžno pod stopali, na vedno
enaki poti domov, ne da bi čutili, kako
ni navdušenja in ne grenkobe na naših
licih, ki skrčiti nikoli več ne morejo se
v enostavno hlipanje, v odrešilni nauk solz.

Hvalnica najljubšemu mestu

Tla so prepojena s tedni visoke vode,
plenilci svetišč po lagunah bežijo, oči
povsod sledijo, nekje blizu, čisto blizu
se siničje prsi udirajo pod pritiskom
palca: še malo in kamen, ob katerega se
vitka črna ladja tu in tam nasloni, bo zlil se
s kapljami krvi, nerabne kakor pesem, ki
dva je le še komaj slišita. Mogoče, no, le
melodijo brez besed. Z zakramenti vojne
je mesto krstilo več deset rodov, a jaz
vseeno vztrajam. Kakor da bi imel izbiro.
Harlekin iz palače Grassi, ki Piccasu dal
je toliko navdiha, zame ima smisel le
takrat, ko vidim te blede modro pulzirati,
razkošno in z neizogibnim nasiljem,
s kakršnim lepota prihaja v izabrane domove,
nerazdeljiva, neuničljiva, kakor hudourni oblak,
pod katerim vadim šibki spomin, čistim prekate
in širim kanale, da bi lahko sok, ki izvira izpod
tebe, razlil po stopnicah navzdol, do dnevne
sobe in skozi dvorišča, s košaro iz ločja, ki jo
komaj še vidim, kako zanesljivo jo odmev vodi
čez vrtnice in plitvine, da postavlja smrt na laž.

Slepa vera

Ne zapusti me, ne odteci prav surovo,
kot čez kontinent žareča magma,
ne zdrsni kakor senca puščice čez
pisavo na stenah, v mraku slutim
velike oči, nepozabno, kot pri
slovesu od znamenj na zastavah,
ki me nekoč davno (je tega res
le nekaj let?) izročil je tvoji
milosti, ubežnika iz zablod
razvejane rodbine, kjer govorice
se v legende spreminjajo tako
zanesljivo, kot v kamen spreminja
se oglje porogišč, ne zapusti me,
kot so me zapustili moji dolžniki,
ne pošlji me nazaj, pod tiho vznožje
križa, med drevorede mest,
po katerih sem taval v obupni
potrebi, da bi kipečega semena se
znebil in pribežališče našel v krznu,
ki vlažno se svetlika, da ščemi pogled.
Ne zapusti me, kot tudi jaz ne
zapuščam plodov obilne letine,
ki razmažem ti jih, kamor si poželiš,
z vsakim gibom svojega telesa
preizkušaš mene in resnico, neuporabno,
ki uživam jo v sopečih pozdravih tvoji
odločitvi, da vendarle ostaneš z mano,
predam se ves: zase nič ne terjam,
zajeziti nočem nič, kar motilo bi lahko
roke, ki polzijo, pozorno kot tihotapci
brzostrelk, po notranjem loku stegen
in slavijo redke ure, ko v imenu postave,
ki ti edina jo poznaš, dokončno me upogneš
in napeti struni nežnost podeliš in zabrniš,
pod vekami stokrat pomnožena, in vzameš vid.